

איך נענש הדביבון טנוקי

אגדה יפנית

לאישתו "אני אעשה את עצמי כמו מת ואת תהפכי את עצמך לבן-אדם ותביאי אותי לכפר למכירה. יהיה קל למצוא קונה, כי אנשים זקוקים לעורות של דביבונים. עם הכסף שתקבלי קני מזון וחזרי הביתה. אני אצליח להתחמק ולברוח, סמכי עלי." הרעיון מצא חן בעיניה של השועלה. "בפעם הבאה אני אהפוך למתה ואתה תמכור אותי" אמרה. היא לבשה דמות של אדם והלכה עם גופתו של טנוקי לכפר. הוא נראה לה קצת כבד, אבל לא יכלה לבקש שילך בעצמו דרך היער, כדי שלא יראה אותו מישהו.

כפי שחשב טנוקי היו שם קונים רבים והשועלה נתנה את הדביבון למי שהציע לה את המחיר הטוב ביותר ועם הכסף מיהרה לקנות מזון. הקונה לקח את טנוקי לביתו וזרק אותו בפניה. כשהדביבון הרגיש שהוא לבדו זחל בזהירות דרך החלון. תוך כדי כך חשב איזה מזל יש לו שהוא לא שועל ויודע לטפס.

כשהיה כבר בחוץ הסתתר בתעלה וכאשר החשיך דהר מהר הביתה.

כל זמן שהאוכל הספיק להם, חיו שלושתם בשלום אך הגיע זמן שהמזווה היה ריק כמו קודם. "כעת תורי להראות כמו מתה" אמרה השועלה. טנוקי הפך את עצמו לאיכר והלך לכפר, כשגופת אישתו

שנים צדו הציידים ביער וכעת לא ניתן היה למצוא שם אלא רק חיות בודדות. אם לא מתו כולם, הרי עזבו למקום אחר. תוכל לעבור את היער כולו ולא תראה דוב או צבי או חזיר-בר ולא תשמע גם את הומית התורים בקניהן. רק שלוש חיות נשארו ביער והן הסתתרו באזור היער החשוך ביותר, גבוה בהר. אלה היו דביבון טנוקי, בעל זנב ארוך ופרווה אפורה, אישתו שועלה ובן שלהם, גור קטן. השועלה והדביבון היו חיות חכמות וזהירות מאוד, וידעו גם מגיה וכישוף וכך הם הצליחו להינצל מהגורל המר שנפל בחלקם של ידידיהם האחרים. אם רק שמעו זמזום של חץ או ראו ברק של חנית, שכבו בשקט ולא ניתן היה לפתות אותם ממקום המסתור, גם אם היו רעבים מאוד או הטרף נראה טעים. "אנחנו לא טיפשים ולא נסתכן" אמרו בגאווה. אך בסוף הגיע יום בו הרעב שלהם גבר ולא מצאו יותר מזון. היו צריכים לעשות משהו, אך לא ידעו מה. אך יום אחד בא לטנוקי רעיון. "יש לי תוכנית" אמר

על הכתף. בקרוב נמצא הקונה לשועל, וכשהם עמדו והתמקחו בא רעיון לראשו של טנוקי. הרי אם יתפטר מהשועלה יישאר יותר מזון לו ולבנו. אז כששם את הכסף בכיסו לחש לקונה שהשועל לא מת ממש, ואם לא ישמור עליו הוא עלול לברוח. לאיש לא היה צריך לומר זאת פעמיים. הוא נתן לשועלה מכה חזקה בראש והרג אותה והדביבון הלך מרצה לקנות אוכל.

בזמנו טנוקי אהב מאוד את בנו הקטן אך מאז שבגד באישתו התחיל להזניח אותו ובקושי נתן לו לאכול. הדביבון הקטן היה בוודאי מת מרעב, לולי הצליח למצוא קצת גרגירי יער או אגוזים. הוא תחילה קיווה שאמו תחזור אליו אבל במשך הזמן הבין את האמת המרה. הוא הקפיד לא להראות זאת לטנוקי הגדול אך כל הזמן חשב איך יוכל לנקום את הרג אמו.

בוקר אחד, כשהדביבון הקטן ישב עם אביו הוא נזכר שאמא לימדה אותו את הכל שידעה על מגיה ושהיום הוא יודע לכשף לפחות כמו אבא ואולי אף טוב יותר.

"אני מכשף טוב כמוך" אמר לטנוקי הזקן, שנבהל מאוד אך קיבל זאת כבדיחה. אך הדביבון הקטן עמד על שלו ובסוף אבא שלו הציע להתחרות. "תהפוך את עצמך לכל דבר שיעלה על דעתך"

אמר "ואני אכיר אותך מיד. אני הולך עכשיו ואעמוד על הגשר שמעל הנהר. כשתבוא בתור דמות כלשהי אכיר אותך למרות צורתך השונה." הדביבון הקטן הסכים, והלך בדרך עליה הצביע אבא. אבל במקום ללבוש צורה כלשהי הסתתר בפינה תחת הגשר, במקום שלא ניתן היה לראות אותו.

לא עבר זמן רב עד שהגיע טנוקי הגדול והתיישב על הגשר. זמן קצר אחרי כן באה שיירה של מלך עם החיילים שלו.

"אהא" אמר לעצמו טנוקי "הוא חושב שאם יהפוך את עצמו לדמות של מלך, לא אכיר אותו" וכשעברה המרכבה המפוארת של המלך, מלווה בחיילים רבים, קפץ עליה וקרא "ניצחתי, ניצחתי, לא תוכל להטעות אותי!"

החיילים שחשבו כי מישהו תוקף את מלכם, תפסו את טנוקי ברגליו וזרקו אותו לנהר, שם המים סגרו מהר עליו.

הדביבון, טנוקי הקטן, ראה את הכל ושמח שנקם את מותה של אמו. אחר כך הלך שוב ליער ואם לא הרגיש את עצמו שם בודד מדי, בוודאי חי שם עד היום.